

A vibrant red door with a white arched transom window featuring a decorative leaded glass pattern. The door is flanked by lush red flowers in hanging pots. A blue suitcase with a brown handle and strap sits on the stone steps in front of the door. The scene is brightly lit, suggesting a sunny day.

IMOGEN
CLARK

Viimane
kild

Originaali tiitel:
Imogen Clark
The Last Piece
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus inimestega, olgu nad elus või surnud, või tegelike sündmustega on puhtjuhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2020 by Blue Lizard Books Ltd. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B11403821
ISBN 978-9949-87-021-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene osa

1

INGLISMAA

LILY: ema on läinud ;-)

JULIA: ????????!!

FELICITY: Mida?

LILY: olen praegu majas. teda pole!

JULIA: kubu ta läks?

LILY: seiklema

JULIA: babababa

FELICITY: Keegi võiks mulle ka palun rääkida, mis toimub?

LILY: ema läks kreekasse

JULIA: hästi paneb

LILY: ma tean, Ju – äge, eks?

FELICITY: Millal? Kuidas? Miks?

LILY: täna hommikul – lennukiga – ma ei tea

FELICITY: Aga kas isa teadis?

JULIA: kas ta jättis isa maha? ;-)

LILY: babababa – ei, ta tuleb reedel tagasi

FELICITY: Mida????

LILY: isa ütles

FELICITY: Aga Hugo on täna tema juures.

JULIA: enam ei ole!

FELICITY: Väga abivalmis sinust, Ju. Pagan, ma pean lapsehoidmise ära korraldama.

2

Felicity Nightingale viskas mobiiltelefoni värskelt ülestehtud voodile, tõstis käed laubale ja masseeris õrnalt meelekohti. Ta sundis end läbi suu ühtlaselt hingama, kuni süda natuke rahulikumalt lööma hakkas. Kas meelekohad pole mitte survepunktid? Kui kõvasti ta suruma peab, enne kui endale haiget teeb? Ta surus natuke kõvemini.

Raadio kiiskavroheline kellaekraan näitas 7.37. Esmaspäeviti viskab ta Hugo poolel teel rongijaama ema juurde ära. Nii olid asjad korraldatud ja nii oli see olnud seitsaadik, kui ta tööl käima hakkas. See ei muutunud kunagi, nädalast nädalasse, täpselt nagu Felicityle meeldis, et asjad on korraldatud. Ta teadis täpselt, kuidas asjad on.

Kuid mida ta nüüd peaks peale hakkama? Ema ei saanud lihtsalt niisama luba küsimata Kreekasse kaduda, kui ta pidi tütrepoja eest hoolitsema. See on naeruväärne. Ja ülimalt ebamugavust tekitav.

Ja mis veel hullem, lapsehoidja oli läinud matustele. Väidetavalt. Felicity polnud täiesti kindel, kas see vastab tõele, kuid Marie-Claude oli vaba päeva kokku leppinud Richardi, mitte temaga (mis oli juba iseenesest kahtlane), Richard oli tema sõnu puhta kullana võtnud ja nõusoleku andnud.

Felicity teadis, et kui ta ise lapsehoidjaga rääkinud oleks, oleks tema intuitsioon valed välja nuuskinud, kuid Richard tundus eba-

tõdede tuvastamisel palju vähem vilunud olevat (mis oli nende olukorda arvestades irooniline). Asi oli kas selles või siis ei läinud see talle üldse korda. See viimane oli muidugi tõenäolisem. Nad mõlemad teadsid, et lapsehoolduse alternatiivide korraldamine langeb niikuinii tema õlule, eriti kuna mees oli jälle Londonis ega kavatsenud enne reedet naasta. Ei – ema kadumine ja kokkuleppe ärajäämine oli vägagi Felicity probleem.

Felicity kaalus oma võimalusi, kandes huuletele maitsekat punast huulepulka. Ta võiks teatada, et on haigestunud, kuid tal on tähtis juhatuse koosolek ja ta ei kavatse puududa, kuigi tema arvamust küsitakse ja võetakse kuulda harva. Haigestumise teesklemine ei tule kõne allagi.

Ta võiks paluda oma õel Lilyl Hugo eest hoolitseda. Lily paneks silmagi pilgutamata veel ühe lapse oma sädeleva katttega kõõgilaua äärde istuma ja see sobiks ka Hugole. Hugole meeldis tädi Lily ja oma arvukate nõbudega aega veeta, kuigi Felicity märkas teatavat allakäiku poisi lauakommetes, kui too nende majas käinud oli. Lily suhtus sellistesse asjadesse tarbetult vabameelselt, kuid Felicity arvates oli tähtis, et poiss teaks, kuidas nuga ja kahvli käes hoida. Poeg võib olla vaid nelja-aastane, kuid põhietiketi tundmaõppimisega pole kunagi liiga vara alustada ja halbadest kommetest on väga raske lahti saada.

Kuid mitte õe lauakommete puudumine polnud see, mis Felicityt kõhklema sundis. Kui Felicity Lily abi palub, räägib Lily sellest Juliale ja see viib kahtlemata ühe nende „kaksikuvestluseni“ tema selja taga. Juba lapsepõlves oli Felicity õdede sellist käitumist vihanud. Ta tundis end siis alati tõrjutu ja üksildasena.

Aeg muudkui tiksus. Kui ta tähelepanelik ei ole, jääb ta veel rongist maha. See pole hea. Tal pole valikut. Ta peab Hugo oma isa juurde jätma.

Felicity lasi kuuldavale sügava, südamest tuleva ohke, kui ta mõtles instruksioonidele, millega ta isa lapselapsega päeva veetmiseks varus-

tama peab. Hakatuseks pole isal aimugi, mida lapsed sööma peaksid, ta pakuks kell pool üksteist poisile jäätist, kui Hugo seda küsiks. Ei ole kahtlustki, et seal määritaks korralikult, mõtlemata hetkekski Hugo riiete, kuigi Felicity teadis, et emal oli sellisteks puhkudeks varutud plastist kunstnikusärk. Ja ta peab isale kristallselgeks tegema, et parki minek ei tule kõne allagi. Isa ei saa Hugo valvamisega korralikult hakkama. Viimati, kui nad seal käisid, oli Felicity tabanud Hugo ronimissõrestiku otsast, isa all seismas ja teda edasi innustamas. Ainult jumal teab, mis oleks juhtunud, kui ta selliselt kõrguselt alla oleks kukkunud. Tegelikult nägi Felicity järgmiste päevade mitmesugustest võimalustest õudusunenägusid.

Felicity vaatas oma peegelpilti, surus värskelt võõbatud huuled kokku ja eemaldas väikese sõrmega suunurgast sinna sattunud juhusliku värvipleki. Täiuslik. Siis võttis ta mobiiltelefoni ja helistas vanemate majja. Kõne vastuvõtmist oodates mõtles ta, et vähemalt saab ta isalt küsida, mis emaga lahti on.

3

Julia istus ummikus ja naeris laginal. See kõik on liiga täiuslik. Mitte kunagi kogu Julia kolmekümne viie eluaasta jooksul sellel planeedil polnud ema teinud midagi nii spontaanset, midagi, noh, nii tavapärasest käitumisest erinevat. Kreekasse põrutamine ilma sellest teatamata? See on ennekuulmatu. Kuhu jäid korraldused, kes isale teatab, milliseid valmistoitusid ta millal sööma peab, millised lilled vajavad kastmist ja kui palju, ning täispikk nimekiri telesaadetest, mida tema äraoleku ajal salvestada tuleb? Ta polnud jätnud isegi oma viibimiskoha telefoninumbrit. See kõik on ülimalt ebatüüpiline.

Ja vaene Felicity. Julia ei näinud WhatsAppi draama arenemise ajal tema nägu, kuid ta suutis seda sellegipoolest ette kujutada. Äraarvamatu. Ta teadis, et ei peaks õde aasima – ta armastas Felicityt kõigest tema vigadest ja kogu tema ebakindlusest hoolimata – kuid mida kõike poleks ta maksnud, et olla kärbes seinal hetkel, kui õe hoolikalt paika pandud Hugo-plaanid tema ümber kolinal kokku varisesid.

Ta pooleldi eeldas, et Felicity teeb ise talle stressikõne, kuid selgus, et ta on õepoja hooldajate nimekirjas alles kusagil tagapool. Lily ilmselt on Hugo kuhugi oma viie lapse vahele paigutanud ning rahulikult ja ilma suurema kärata päeva päästnud. Kui ta oleks teistsuguses tujus olnud, oleks Julia end sellest häirida lasknud. See, et tal lapsi pole, ei

tähenda veel, et ta lapse eest hoolitseda ei oskaks. Mitmes mõttes ja eriti Felicity silmis oleks tema perearstiamet pidanud ta hierarhias mõnevõrra ettepoole tooma, kuid ometi vaikus tema telefon kõnekalt. Julia ei saanud endale lubada turriminekut ainult sellepärast, et ta on õe abiliste nimekirjas kusagil tagaotsas. Selleks oli ta ema tegemistest liiga eelil.

Ta keeras vanemate tänavale, tänavale, kus ta elas kuni ülikooli minnekuni. Kuigi ta oli sealt nüüd ära olnud kauem, kui ta seal elanud oli, tundus see alati nagu kojutulek, niisiis ahmis ta endasse tuttavaid maju, kõnniteid, kus ta oli mänginud, ja pöögipuud, mis oli ohtlikult täna poole kaldu, ohustades endiselt telefoniliine, nagu see oli olnud aastakümneid. Soe õhtuvalgus kumas läbi okste, kui ta vanemate sissesõiduteel peatus.

Felicity A5 kabriolett oli juba seal – otse loomulikult – Hugo turvatool sobimatult taha visatud. Õe asemel oleks Julia auto millegi praktilisema vastu vahetanud, kuid Felicity prioriteedid olid alati olnud tema omadest erinenud.

Julia parkis oma Clio Audi kõrvale ja ronis välja. Maja hakkab tasapisi pisut kulunud välja nägema, mõtles ta autot lukustades. See oli alati olnud pigem armastatud perekodu kui näidiseksponaat, kuid nüüd märkas Julia, et vana asfalt on kohati murenenud ja muru, mida varem sissesõiduteele ei lastud, turratab peene triibuna selle keskelt välja. Nad peaksid vanematele soovitama värvata keegi, kes hoiaks põhihoolduse tasemel, või see kujuneb tohutuks tööks, kui saabub aeg maja müüa. Õudus perekodu müümise mõttest heitles Julia peas põgusalt hoolduse praktiliste küsimustega, kuid ta heitis selle mõtte peast. Polnud vähi- matki vajadust müümisele mõelda. Selleks oli aega veel küllalt.

Ta kõndis üle sissesõidutee, vaadates üle murul kasvavate võilil- lede, mis nägid välja nagu Katarina rattad*, ja astus majja.

* Ilutulestiku tüüp. *Toim*

„Tere,“ hüüdis ta, riputades võtmed harjumuspäraselt ukse kõrvale nagisse.

Felicity oli vanematele rääkinud, et maailm pole enam selline, nagu see kunagi oli olnud, ning nüüd peavad nad ust alati lukus hoidma ja päris kindlasti mitte hoidma võtmeid seal, kus neid väljast näha võidakse.

„Ma pean tundma end omas kodus nagu vang?“ oli isa turtsatanud. „Ei. Tulgu need vargad pealegi. Nagu meil oleks, mida varastada.“

See vastas ilmselt tõe. Kahekümne esimene sajand oli vanemad laias laastus puutumata jätnud. Nende teler oli igivana, selle all oli antiikne videomängija ja selle ümber vedelesid videokassetid, igäihel kollane paber küljes, teatamaks, mida see parajasti näitab. Neid oli nii palju üle lindistatud, et filmid peavad ilmselt väga udused olema. Kas tänapäeval üldse saab videokassette osta? Julial polnud aimugi – võib-olla peaks ta uurima. Nad olid kunagi kolmekesi rahad kokku pannud, et vanematele jõuludeks uus DVD-mängija osta, kuid Julia leidis selle kuid hiljem garaažist. See oli endiselt plastpakendis.

„Me oleme siin,“ kõmises isa hääl elutoast.

Ta istus eendakna all ümmarguse laua ääres, piltmõistatus nina ees. Tal olid lugemisprillid ees, kaugnägemisprillid istusid laubal, jättes mulje, nagu oleks ta kahe silmapaariga tulnukas. Bifokaalsed või jumal hoidku, variofokaalsed läätsed ei tulnud tema puhul kõne allagi. Hugo istus tema vastas, helisummutavad kõrvaklapid peas ja iPad peos. Ta ei tõstnud pead, niisiis arvas Julia, et poisil pole tema saabumisest aimugi.

Felicity klõbistas midagi vihaselt oma telefoni. „Ma lihtsalt pean ühe meili saatma...“ pomises ta hajameelselt eikellelegi.

Julia kõndis isa juurde ja suudles teda pealaele.

„Tere, isa,“ ütles ta. „Kuidas läheb? Saad sa üksi hakkama?“

Felicity heitis talle hoiatava pilgu, kuigi Julia polnud kindel, mida ta poleks pidanud ütleva.